

faa forekommer det mig klart, at jeg maa stemme for Forslaget derom, som det foreligger fra Regjeringen, og stemme mod alle de fremkomne Ændringsforslag, med Undtagelse af det, der er stillet af Udvalgets Fleertal.

J. N. Hansen: Da jeg troer at have opnaaet det, som jeg vilde, ved at optage det til Udvalgets Fleertals Forslag stillede Ændringsforslag, nemlig at vise det Reitebe i at stille Forslag, som man vil stemme imod, tager jeg det nævnte Forslag tilbage.

Da Ingen optog det saaledes frafaldne Ændringsforslag, bortfaldt det.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at udtale det Indtryk, som den hele Forhandling har gjort paa mig; det er dette, at det Forslag, hvorom vi her have stridt saa meget, er kommet til langt større Værdighed, end det fortjener. Det stiller sig for mig, som om den hele Sag om en Kirkecommissions Nedsættelse er bleven skruet op til en unaturlig Høide. Naar man husker paa, at det, som Talen her er om, ikke er at indrette en ny Institution i vor Folkekirke, men alene det, at en Minister, som ønsker og agter at indføre Fremskridt i vore kirkelige og kirkelig-borgerlige Forhold, ikke anseer sig for tilbørlig oplyst i flere af de vigtige Spørgsmaal, som kunne komme for, inden han har hørt en Udtalelse berover af sagkyngige Mænd, og tillige har Betænkelse ved at samarbejde med Rigsdagen om flere vigtige Spørgsmaal, som ere dragne frem, inden han har faaet saadanne Oplysninger fremkaldte, og at han derfor, da dette er ham bevidst, og det tillige er ham bevidst, at naar dette skulde skee paa den hensigtsmæssigste Maade, vilde det koste nogle Penge — beder Rigsdagen om at bevilge disse Penge, saa synes det mig at være en saa simpel og ligefrem Ting, at det er mig aldeles ufatteligt, hvorledes man har kunnet have saamegen Engstelse derfor. — Jeg skal først tillade mig at vise, hvorledes den Stilling, som saaledes var tilstede, i og for sig var ganske simpel, og dernæst skal jeg tale om, hvorvidt det kan gjøre nogen Forandring, at Ministeren for Kirke- og

Underviisningsvæsenet nu er traadt af. Det er jo en ganske almindelig Ret for Regjeringen at sammenkalde Commissioner til at drøfte en hvilken som helst Sag, naar den notabene kan gjøre det uden Penge; men det vil tillige sees, at det, om en Commission koster Penge, er noget ganske Tilfældigt. Jeg har fiddet i mange Commissioner; de fleste af dem have ingen Penge kostet, og de ere virkelig bleve sammenkaldte, uden at Rigsdagen har været spurgt derom, og Ingen har nogenfinde beklaget sig over, at Regjeringen har gjort det. Hvorfor? Fordi det er Noget, som vi særdeles meget maae ønske, at Regjeringen sørger for, at de Lovforslag, som den fremkommer med her, ere paa den fuldstændigste Maade overveiede, inden de fremkomme, og hvor Regjeringen finder, at Lovforslag ikke ere tilbørligt overveiede, før de have gennemgaaet en saadan foreløbig Behandling og Overveielse, maae vi altid ønske, at Regjeringen vil sørge for, at denne Behandling finder Sted. Jeg kan nu ikke indsee, hvorledes den tilfældige Omstændighed, at en Commission koster nogle Penge, skulde være en Grund til at stille den væsentlig anderledes, end den vilde være stillet, dersom den ikke kostede Penge (Afbrudelse). Det er ikke Pengespørgsmaalet, det gjælder om, siger det ærede Medlem, og det er fuldkommen rigtigt; det er netop dette, jeg vil sige, det er ikke og bør ikke være Pengespørgsmaalet. Det, der er min Mening, er den simple Ting, at Regjeringen er fuldstændig berettiget til, uden at spørge Rigsdagen, at sammenkalde en Commission til at drøfte denne Sag, og nu spørger jeg: Naar det er Regjeringens fuldstændige Ret, hvorledes kan det da være, at man vil tillægge det, at Regjeringen i nærværende Tilfælde agter at gjøre noget Saadant, en saa overordentlig stor Betydning? Skulde det ikke være, fordi man frygter for, at en saadan Commission vilde faae en utilbørlig Indflydelse med Hensyn til vor fremtidige Lovgivningsvirksomhed? Men jeg spørger: Hvorfor skulde denne Commission mere faae en saadan utilbørlig Indflydelse end enhver anden Commission? Det er mig aldeles uforklarligt, at man kan befrygte dette. Det maa jo ligge deri, at vi ikke have en fuld og klar Fornemmelse af vor egen Myndighed,